

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

24 iunie 2015 *

Cuprins

Cadrul juridic	4
Istoricul cauzei	6
Concluziile părților	10
Cu privire la admisibilitatea recursului incident formulat de Weichert în cauza C-293/13 P	11
Argumentele părților	11
Aprecierea Curții	11
Cu privire la recursul formulat de Del Monte în cauza C-293/13 P	12
Cu privire la interesul Weichert de a depune un memoriu în răspuns	12
Argumentele părților	12
Aprecierea Curții	12
Cu privire la primul motiv de recurs în cauza C-293/13 P, întemeiat pe inexistența unei unități economice între Del Monte și Weichert în perioada încălcării	12
Argumentele părților	12
Aprecierea Curții	14
Cu privire la al doilea motiv de recurs în cauza C-293/13 P, întemeiat pe denaturări ale elementelor de probă	18
Argumentele părților	18
Aprecierea Curții	20
Cu privire la al treilea motiv de recurs în cauza C-293/13 P, referitor la sarcina probei	21

* Limba de procedură: engleza.

Argumentele părților	21
Aprecierea Curții	22
Cu privire la al patrulea motiv de recurs în cauza C-293/13 P, întemeiat pe principiul in dubio pro reo .	23
Argumentele părților	23
Aprecierea Curții	23
Cu privire la al cincilea motiv de recurs în cauza C-293/13 P, întemeiat pe lipsa existenței unei încălcări unice și continue	24
Argumentele părților	24
Aprecierea Curții	24
Cu privire la recursul formulat de Comisie în cauza C-294/13 P	25
Cu privire la interesul Weichert de a depune un memoriu în răspuns	25
Argumentele părților	25
Aprecierea Curții	26
Cu privire la primul motiv de recurs în cauza C-294/13 P, întemeiat pe existența unei obligații legale a Weichert de a furniza informații Comisiei	26
Argumentele părților	26
Aprecierea Curții	27
Cu privire la al doilea motiv de recurs în cauza C-294/13 P, întemeiat pe lipsa unei unități economice între Del Monte și Weichert în cursul procedurii administrative	28
Cu privire la recursurile incidente formulate de Weichert și de Del Monte în cauza C-294/13 P	29
Argumentele părților	29
Aprecierea Curții	29
Cu privire la litigiul din primă instanță	30
Cu privire la cheltuielile de judecată	30

„Recurs — Concurență — Înțelegeri — Piața europeană a bananelor — Coordonare în stabilirea prețurilor de referință — Noțiunea «unitate economică între două societăți» — Noțiunea «influență decisivă» — Imputabilitatea comportamentului unei întreprinderi altei întreprinderi — Denaturarea elementelor de probă — Sarcina probei — Principiul in dubio pro reo — Noțiunea «încălcare unică și continuă» — Noțiunea «practică concertată» — Noțiunea «încălcare prin obiect» —

Întreprinderi membre ale unei înțelegeri — Comunicare de informații Comisiei — Obligație legală —
Domeniu de aplicare — Dreptul de a nu contribui la propria incriminare — Intervenientă în primă
instanță — Recurs incident — Admisibilitate”

În cauzele conexate C-293/13 P și C-294/13 P,

având ca obiect recursuri formulate în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii
Europene, introduse la 24 mai 2013,

Fresh Del Monte Produce Inc., cu sediul în George Town, Insulele Cayman (Regatul Unit),
reprezentată de B. Meyring, Rechtsanwalt, și de L. Suhr, advocate, cu domiciliul ales în Luxemburg,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de A. Biolan, de M. Kellerbauer și de P. Van Nuffel, în calitate de
agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, cu sediul în Hamburg
(Germania), reprezentată de K. Smith, QC, de C. Humpe și de S. Kon, solicitors,

intervenientă în primă instanță (C-293/13 P),

și

Comisia Europeană, reprezentată de A. Biolan, de M. Kellerbauer și de P. Van Nuffel, în calitate de
agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Fresh Del Monte Produce Inc., cu sediul în George Town, Insulele Cayman (Regatul Unit),
reprezentată de B. Meyring, Rechtsanwalt, și de L. Suhr, advocate, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă în primă instanță,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, cu sediul în Hamburg
(Germania), reprezentată de K. Smith, QC, de C. Humpe și de S. Kon, solicitors,

intervenientă în primă instanță (C-294/13 P),

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, domnul K. Lenaerts, vicepreședinte al
Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a doua, și domnii J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev
(raportor) și J. L. da Cruz Vilaça, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul V. Tourrès, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 9 octombrie 2014,
după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 11 decembrie 2014,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat în cauza C-293/13 P, Fresh Del Monte Produce Inc. (denumită în continuare „Del Monte”) solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene Fresh Del Monte Produce/Comisia (T-587/08, EU:T:2013:129, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care Tribunalul a respins, pe de o parte, acțiunea sa având ca obiect anularea Deciziei C(2008) 5955 final a Comisiei din 15 octombrie 2008 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] (cazul COMP/39 188 - Banane) (denumită în continuare „decizia în litigiu”) și, pe de altă parte, a admis cererea sa având ca obiect reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată prin această decizie.
- 2 Prin recursul incident formulat în cauza C-293/13 P, Internationale Fruchthimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG (denumită în continuare „Weichert”) solicită anularea hotărârii atacate.
- 3 Prin recursul formulat în cauza C-294/13 P, Comisia Europeană solicită anularea punctului 1 din dispozitivul hotărârii atacate, prin care Tribunalul a decis să reducă amenda aplicată Del Monte prin decizia în litigiu.
- 4 Prin recursurile incidente formulate în cauza C-294/13 P, Del Monte și, respectiv, Weichert solicită, în cazul în care Curtea ar admite recursul formulat de Comisie în această cauză, pe de o parte, anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul a statuat că ele nu se pot prevala de dreptul de a nu contribui la propria incriminare și, pe de altă parte, reducerea amenzii care le-a fost aplicată în solidar.

Cadrul juridic

- 5 Articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), intitulat „Solicitările de informații”, prevede la alineatele (1)-(4):

„(1) Pentru a-și îndeplini îndatoririle atribuite prin prezentul regulament, Comisia poate, printr-o simplă cerere sau printr-o decizie, să solicite întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi să-i furnizeze toate informațiile necesare.

(2) Atunci când trimite o simplă cerere de informații unei întreprinderi sau unei asociații de întreprinderi, Comisia indică temeiul juridic și scopul acestei cereri, precizează informațiile solicitate și stabilește un termen în care trebuie furnizate informațiile, precum și sancțiunile prevăzute la articolul 23 pentru furnizarea de informații inexacte sau care induc în eroare.

(3) Atunci când Comisia solicită, printr-o decizie, întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi să furnizeze informații, ea indică temeiul juridic și scopul cererii, precizează informațiile solicitate și stabilește termenul în care acestea trebuie furnizate. Comisia indică, de asemenea, sancțiunile prevăzute la articolul 23 și indică sau aplică sancțiunile prevăzute la articolul 24. Comisia indică de asemenea și dreptul de a ataca decizia la Curtea de Justiție.

(4) Obligația de a furniza informațiile solicitate în numele întreprinderii sau al asociației de întreprinderi în cauză revine proprietarilor întreprinderilor sau reprezentanților acestora și, în cazul persoanelor juridice, societăților sau asociațiilor care nu au personalitate juridică, persoanelor autorizate să le reprezinte în temeiul legii sau statutului. Avocații autorizați în mod corespunzător să acționeze pot furniza informațiile în numele clienților lor. Aceștia din urmă au în continuare întreaga responsabilitate în cazul în care informațiile furnizate sunt incomplete, inexacte sau induc în eroare.”

- 6 Articolul 23 din regulamentul menționat, intitulat „Amenzi”, precizează la alineatul (1) literele (a) și (b):

„Comisia poate aplica, prin decizie, întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi amenzi care nu depășesc 1% din cifra de afaceri totală din exercițiul financiar precedent, atunci când, în mod intenționat sau din neglijență, acestea:

- (a) furnizează informații inexacte sau care induc în eroare, ca răspuns la o solicitare efectuată în temeiul articolului 17 sau articolului 18 alineatul (2);
- (b) ca răspuns la o solicitare făcută printr-o decizie adoptată în temeiul articolului 17 sau articolului 18 alineatul (3), furnizează informații inexacte, incomplete sau care induc în eroare sau nu furnizează informațiile în termenul stabilit;”

- 7 Articolul 24 din același regulament, intitulat „Penalități cu titlu cominatoriu”, prevede la alineatul (1) litera (d):

„Comisia poate aplica, prin decizie, întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi, penalități cu titlu cominatoriu care nu depășesc 5% din cifra de afaceri zilnică medie din exercițiul financiar precedent pentru fiecare zi de întârziere și calculate de la data stabilită în decizie, pentru a le obliga:

[...]

- (d) să furnizeze informații complete și exacte pe care Comisia le-a solicitat printr-o decizie luată în temeiul articolului 17 sau al articolului 18 alineatul (3);”

- 8 Potrivit punctelor 20-23 din Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului acestora în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea din 2002 privind cooperarea”):

„B. Reducerea cuantumului amenzii

- 20. Întreprinderile care nu îndeplinesc condițiile prevăzute în secțiunea A pot totuși beneficia de o reducere a amenzii care le-ar fi fost altfel aplicată.
- 21. Pentru a putea îndeplini condițiile necesare pentru o astfel de reducere, o întreprindere trebuie să furnizeze Comisiei elemente de probă cu privire la presupusa încălcare care reprezintă o valoare adăugată semnificativă în raport cu elementele de probă aflate deja în posesia Comisiei și trebuie să înceteze participarea la presupusa activitate ilicită cel târziu la momentul la care furnizează aceste elemente de probă.
- 22. Noțiunea «valoare adăugată» se referă la măsura în care probele furnizate întăresc, prin natura și/sau prin nivelul de detaliere al acestora, capacitatea Comisiei de a demonstra existența faptelor în cauză. În această evaluare, Comisia consideră în general că probele scrise care datează din

perioada la care se raportează faptele au o valoare mai mare decât probele stabilite ulterior. De asemenea, se consideră în general că probele incriminatoare care sunt direct relevante pentru faptele în cauză au o valoare mai mare decât cele care au o relevanță indirectă.

23. Comisia stabilește în cazul oricărei decizii finale adoptate la finalul procedurii administrative:
- (a) dacă probele furnizate de o întreprindere reprezintă o valoare adăugată semnificativă în raport cu probele aflate în posesia Comisiei la acea dată;
  - (b) nivelul reducerii de care va beneficia întreprinderea, care se va stabili după cum urmează, în funcție de quantumul amenzii care i-ar fi fost aplicată în mod normal de Comisie:
    - prima întreprindere care îndeplinește condiția prevăzută la punctul 21: o reducere de 30-50 %;
    - a doua întreprindere care îndeplinește condiția prevăzută la punctul 21: o reducere de 20-30 %;
    - alte întreprinderi care îndeplinesc condiția prevăzută la punctul 21: o reducere de maximum 20 %.

Pentru a stabili nivelul reducerii în cadrul fiecăreia dintre aceste marje, Comisia ia în considerare data la care probele care îndeplinesc condițiile prevăzute la punctul 21 au fost prezentate și măsura în care acestea reprezintă valoare adăugată. De asemenea, ea ține seama de întinderea și de continuitatea cooperării pe care întreprinderea o dovedește de la data contribuției sale.

În plus, dacă o întreprindere furnizează probe de fapt care anterior nu au fost luate în considerare de Comisie și care au o incidență directă asupra gravității sau a duratei presupusei înțelegeri, Comisia nu ține seama de aceste fapte pentru a stabili quantumul amenzii aplicate întreprinderii care le-a furnizat.” [traducere neoficială]

Istoricul cauzei

- 9 Pentru necesitățile prezentei proceduri, istoricul cauzei, astfel cum figurează la punctele 1-35 din hotărârea atacată, poate fi rezumat după cum urmează.
- 10 Grupul Fresh Del Monte Produce este unul dintre cei mai mari producători, comercianți și distribuitori integrați vertical de fructe și de legume proaspete și proaspăt tăiate din lume, precum și unul dintre principalii producători și distribuitori de fructe și de legume preparate, de sucuri, de băuturi, de snackuri și de deserturi din Europa, din Statele Unite, din Orientul Mijlociu și din Africa. Acesta își comercializează produsele, printre care bananele, în lumea întreagă sub marca Del Monte.
- 11 Del Monte este societatea-mamă a grupului Fresh Del Monte Produce. Acest grup activează în domeniul comercializării bananelor în Europa prin intermediul a numeroase filiale deținute în deplină proprietate, printre care Del Monte Fresh Produce International Inc., Del Monte (Germany) GmbH și Del Monte (Holland) BV.
- 12 Weichert era, la momentul faptelor, o societate în comandită de drept german, implicată în principal în comercializarea bananelor, a ananasului și a altor fructe exotice în Europa de Nord. De la 24 iunie 1994 la 31 decembrie 2002, Del Monte a deținut, indirect, o participație de 80 % în întreprinderea Weichert, prin intermediul filialei sale în deplină proprietate Westeuropa Amerika Linie GmbH (denumită în continuare „WAL”). Weichert a fost până la 31 decembrie 2002 distribuitorul exclusiv pentru Europa de Nord al bananelor marca Del Monte.

- 13 În această privință, Comisia a apreciat, în considerentele (382) și (383) ale deciziei în litigiu, că Weichert era un parteneriat între Del Monte, asociat comanditar, și, inițial, domnul D. W., apoi, începând din luna martie 1999, familia Weichert, în calitatea lor de asociați comanditați. În special, Comisia a indicat că relația comercială dintre asociații din această întreprindere comună a fost stabilită printr-un acord de asociere destinat să definească statutul societății în comandită și, mai precis, mecanismele de control și de conducere (denumit în continuare „acordul de asociere”) și printr-un acord exclusiv de distribuție privind bananele furnizate de Del Monte în vederea importului lor în Comunitate (denumit în continuare „acordul de distribuție”).
- 14 La 8 aprilie 2005, Chiquita Brands International Inc. (denumită în continuare „Chiquita”) a depus o cerere de imunitate în temeiul Comunicării din 2002 privind cooperarea.
- 15 La 3 mai 2005, Comisia i-a acordat întreprinderii Chiquita o imunitate condiționată la amendă în aplicarea punctului 8 litera (a) din comunicarea menționată.
- 16 La 20 iulie 2007, Comisia a adresat, printre altele, întreprinderilor Chiquita, Dole Food Company Inc. (denumită în continuare „Dole”), Del Monte și Weichert o comunicare privind obiecțiunile.
- 17 La 15 octombrie 2008, Comisia a adoptat decizia în litigiu prin care a constatat, în considerentele (1)-(3), că destinatarele acesteia au participat la o practică concertată constând în coordonarea prețurilor de referință ale bananelor comercializate în Europa de Nord, și anume în Belgia, în Danemarca, în Germania, în Luxemburg, în Țările de Jos, în Austria, în Finlanda, precum și în Suedia, între 1 ianuarie 2000 și 31 decembrie 2002.
- 18 Rezultă din considerentele (104) și (107) ale deciziei în litigiu că Chiquita, Dole și Weichert își stabileau săptămânal, în speță joia dimineața, prețurile de referință pentru mărcile proprii și le comunicau clienților. Expresia „prețuri de referință” corespundea în general prețurilor de referință pentru bananele verzi, prețurile de referință pentru bananele galbene fiind formate, în mod normal, din oferta denumită „verde” majorată cu o redevență de maturare.
- 19 Comisia, în considerentele (34) și (104) ale deciziei în litigiu, constată că „prețurile reale” plătite pentru banane de comercianții cu amănuntul și de distribuitori puteau să rezulte fie din negocierile care aveau loc săptămânal, în speță în zilele de joi după-amiaza sau mai târziu, fie din punerea în aplicare a contractelor de furnizare cu formule predeterminate de stabilire a prețurilor, care menționau un preț fix ori raportau prețul la un preț de referință al vânzătorului sau al unui concurent ori de un alt preț de referință precum „prețul Aldi”. Lanțul de vânzare cu amănuntul Aldi primea în fiecare joi, între orele 11 și 11.30, oferte din partea furnizorilor săi și formula ulterior o contraofertă, „prețul Aldi”, cel care era plătit furnizorilor, fiind stabilit în general către ora 14. Începând din al doilea semestru al anului 2002, „prețul Aldi” a început să fie din ce în ce mai utilizat ca indicator de calcul al prețului bananelor pentru un anumit număr de alte tranzacții, printre altele, pentru cele privind bananele de marcă.
- 20 Comisia explică, în considerentele (51)-(210) ale deciziei în litigiu, faptul că întreprinderile destinate ale acesteia s-au implicat în comunicări bilaterale de stabilire anticipată a prețurilor, în cadrul cărora discutau despre factorii de stabilire a prețurilor pentru banane, și anume, despre factorii referitori la prețurile de referință pentru săptămâna care urma, sau au discutat ori au dezvăluit tendințele prețurilor sau au oferit indicații despre prețurile de referință pentru săptămâna care urma. Aceste comunicări au avut loc înainte ca întreprinderile în cauză să își stabilească prețurile de referință, în general în zilele de miercuri, și toate au avut legătură cu viitoarele prețuri de referință.
- 21 În considerentele (56) și (57) ale deciziei în litigiu, Comisia a constatat că Dole a comunicat astfel în mod bilateral atât cu Chiquita, cât și cu Weichert. Chiquita avea cunoștință despre comunicările de stabilire anticipată a prețurilor, sau cel puțin se aștepta la existența unor astfel de comunicări între Dole și Weichert.

- 22 Reiese din considerentul (54) al deciziei în litigiu că aceste comunicări bilaterale de stabilire anticipată a prețurilor urmăreau reducerea incertitudinii legate de comportamentul întreprinderilor în ceea ce privește prețurile de referință pe care acestea trebuiau să le stabilească în diminețile zilelor de joi.
- 23 Comisia arată în considerentele (198)-(208), (227), (247) și (273)-(277) ale deciziei în litigiu că, după stabilirea prețurilor de referință joia dimineața, întreprinderile în discuție au efectuat schimburi bilaterale ale acestor prețuri. Acest schimb le-a permis ulterior să controleze deciziile individuale de stabilire a prețurilor având în vedere comunicările de stabilire anticipată a prețurilor intervenite anterior și le-a consolidat legăturile de cooperare.
- 24 Comisia apreciază în considerentul (115) al deciziei în litigiu că prețurile de referință serveau cel puțin drept semnale, drept tendințe și/sau drept indicații pentru piață în ceea ce privește evoluția avută în vedere a prețului bananelor și erau importante pentru comerțul cu banane și pentru prețurile obținute. În plus, în anumite tranzacții, prețul avea o legătură directă cu prețurile de referință, în aplicarea formulelor bazate pe acestea.
- 25 Rezultă din considerentele (228) și (229) ale deciziei în litigiu că, potrivit Comisiei, întreprinderile în discuție au ținut seama inevitabil de informațiile primite de la concurenți cu ocazia definirii comportamentului lor pe piață, fapt pe care Chiquita și Dole l-au recunoscut expres.
- 26 Comisia concluzionează în considerentele (54) și (271) ale deciziei în litigiu că respectivele comunicări de stabilire anticipată a prețurilor, care au avut loc, pe de o parte, între Dole și Chiquita și, pe de altă parte, între Dole și Weichert, puteau să influențeze prețurile practice de operatori, se refereau la stabilirea prețurilor și au dat naștere unei practici concertate având ca obiect restrângerea concurenței în sensul articolului 81 CE.
- 27 Instituția menționată apreciază, în considerentul (258) al deciziei în litigiu, că toate acordurile coluzive descrise în decizia atacată constituie o încălcare unică și continuă având ca obiect restrângerea concurenței în cadrul Comunității în sensul articolului 81 CE. Răspunderea întreprinderilor Chiquita și Dole a fost reținută pentru încălcarea unică și continuă, în ansamblul său, în timp ce răspunderea Weichert nu a fost reținută decât pentru partea din încălcare la care a participat, și anume, partea din încălcare ce privește acordurile coluzive cu Dole.
- 28 Ținând seama de faptul că piața bananelor în Europa de Nord era caracterizată printr-un volum comercial substanțial între statele membre și că practicile coluzive acopereau o parte importantă a Uniunii Europene, Comisia concluzionează, în considerentele (333)-(338) ale deciziei în litigiu, că respectivele acorduri au avut o incidență apreciabilă asupra schimburilor dintre statele membre.
- 29 Constatând că Del Monte avea, împreună cu asociații comandați ai Weichert, posibilitatea de a exercita o influență decisivă asupra modului în care Weichert își administra activitățile și că exercitase în fapt o astfel de influență în perioada încălcării, Comisia apreciază în considerentele (384) și (432)-(434) ale deciziei în litigiu că Del Monte și Weichert constituie o unitate economică, iar această din urmă întreprindere nu și-a stabilit propriul comportament pe piață în mod independent. În consecință, a fost reținută răspunderea „în solidar” a Del Monte și a Weichert pentru încălcarea articolului 81 CE reținută în decizia în litigiu.
- 30 În ceea ce privește calculul cuantumului amenzilor, Comisia a aplicat Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare „Orientările”) și Comunicarea din 2002 privind cooperarea.

- 31 Aceasta a stabilit un quantum de bază al amenzii care urma să fie aplicată, care corespunde unui quantum cuprins între 0 % și 30 % din valoarea vânzărilor relevante ale întreprinderii, în funcție de gradul de gravitate a încălcării, multiplicat cu numărul de ani în care întreprinderea a participat la încălcare și un quantum suplimentar cuprins între 15 % și 25 % din valoarea vânzărilor, pentru a descuraja întreprinderile să se angajeze în comportamente ilicite.
- 32 Quantumul de bază al amenzii care urma să fie aplicată a fost redus cu 60 % pentru toți destinatarii deciziei în litigiu, printre altele, pentru motivul că respectiva coordonare avea ca obiect prețurile de referință. O reducere suplimentară de 10 % a fost acordată Weichert, care nu era informată cu privire la comunicările de stabilire anticipată a prețurilor dintre Dole și Chiquita.
- 33 Chiquita a beneficiat de imunitate la amenzi în temeiul Comunicării din 2002 privind cooperarea. Nicio altă ajustare nu s-a efectuat pentru Dole și nici pentru Del Monte și pentru Weichert.
- 34 Decizia în litigiu cuprinde, printre altele, următoarele prevederi:

„Articolul 1

Următoarele societăți au încălcat dispozițiile articolului 81 [CE] prin participarea la o serie de practici concertate prin care au stabilit prețurile în sectorul bananelor:

- [Chiquita], de la 1 ianuarie 2000 la 1 decembrie 2002;
- [...]
- [Dole], de la 1 ianuarie 2000 la 31 decembrie 2002;
- Dole Fresh Fruit Europe OHG, de la 1 ianuarie 2000 la 31 decembrie 2002;
- [Weichert], de la 1 ianuarie 2000 la 31 decembrie 2002;
- [Del Monte], de la 1 ianuarie 2000 la 31 decembrie 2002.

Încălcarea s-a produs în următoarele state membre: Austria, Belgia, Danemarca, Finlanda, Germania, Luxemburg, Țările de Jos și Suedia.

Articolul 2

Pentru încălcarea descrisă la articolul 1, se aplică următoarele amenzi:

- [Chiquita], Chiquita International Ltd, Chiquita International Services Group NV și Chiquita Banana Company BV, în solidar, o amendă în valoare de 0 euro;
- [Dole] și Dole Fresh Fruit Europe OHG, în solidar, o amendă în valoare de 45 600 000 euro;
- [Weichert] și [Del Monte], în solidar, o amendă în valoare de 14 700 000 euro;

[...]

- 35 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 31 decembrie 2008, Del Monte a introdus o acțiune care viza, cu titlu principal, anularea deciziei în litigiu și, cu titlu subsidiar, reducerea amenzii care i-a fost aplicată prin această decizie.

- 36 La 9 aprilie 2009, Weichert a solicitat să intervină în această procedură în susținerea concluziilor Del Monte. La 17 februarie 2010, Tribunalul a admis cererea respectivă.
- 37 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins cererea introdusă de Del Monte care viza anularea deciziei în litigiu și a admis cererea care viza reducerea amenzii care i-a fost aplicată prin această decizie, stabilind-o la 8,82 milioane de euro.

Concluziile părților

- 38 Del Monte solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate și a deciziei în litigiu, în măsura în care aceasta o privește;
- respingerea recursului formulat de Comisie în cauza C-294/13 P sau, cu titlu subsidiar, anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul a statuat, la punctul 839 din această hotărâre, că dreptul de a refuza dezvăluirea unor informații nu este aplicabil în cazul în care Comisia a transmis o simplă solicitare de informații și trimiterea cauzei Tribunalului spre rejudecare, astfel încât acesta să analizeze dacă informațiile obținute de Comisie au avut un caracter autoincriminator și, din această cauză, dacă ar fi trebuit acordată o reducere a amenzii aplicate Weichert și Del Monte și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente tuturor procedurilor și instanțelor.

- 39 Weichert solicită Curții:

- cu titlu principal, respingerea recursului formulat de Del Monte în cauza C-293/13 P în măsura în care acesta privește răspunderea întreprinderii Del Monte ca societate-mamă, admiterea recursului menționat în măsura în care acesta privește chestiunea încălcării unice și continue, anularea hotărârii atacate, precum și anularea în tot a deciziei în litigiu;
- cu titlu subsidiar, anularea hotărârii atacate în măsura în care aceasta confirmă decizia în litigiu în legătură cu chestiunea încălcării unice și continue și reducerea amenzii aplicate Del Monte și Weichert astfel încât să reflecte anularea deciziei în litigiu în legătură cu chestiunea încălcării unice și continue;
- în cazul în care Curtea ar admite recursul formulat de Comisie în cauza C-294/13 P, anularea hotărârii atacate în măsura în care în aceasta se constată că Weichert nu poate invoca dreptul de a nu contribui la propria incriminare și reducerea amenzii aplicate în solidar Weichert și Del Monte, având în vedere împrejurarea că, prin răspunsul la solicitarea de informații, Weichert a cooperat cu Comisia în plus față de obligația care îi revenea și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente acestui recurs și procedurii în primă instanță.

- 40 Comisia solicită Curții:

- respingerea recursului în cauza C-293/13 P și a recursului incident formulat de Del Monte în cauza C-294/13 P;
- respingerea recursurilor incidente formulate de Weichert în cauzele C-293/13 P și C-294/13 P;
- anularea punctului 1 din dispozitivul hotărârii atacate, precum și soluționarea în mod definitiv a litigiului și

— obligarea Del Monte și a Weichert la plata cheltuielilor de judecată aferente diferitor proceduri.

- 41 Prin decizia președintelui Curții din 22 iulie 2014, cauzele C-293/13 P și C-294/13 P au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la admisibilitatea recursului incident formulat de Weichert în cauza C-293/13 P

Argumentele părților

- 42 Comisia arată că, întrucât acțiunea formulată de Weichert împotriva deciziei în litigiu fusese introdusă după expirarea termenului, aceasta a devenit definitivă pentru Weichert, astfel încât prezentul recurs incident nu poate înlătura efectul obligatoriu al deciziei respective în ceea ce o privește. O anulare a hotărârii atacate și a deciziei în litigiu în măsura în care privesc întreprinderea Del Monte ar fi chiar contrare intereselor Weichert, dat fiind că aceasta din urmă ar fi singura responsabilă pentru amenda aplicată.
- 43 Del Monte consideră, asemenea Comisiei, că este de competența Curții să examineze admisibilitatea recursului incident formulat de Weichert.
- 44 Weichert arată că Tribunalul a autorizat-o să intervină în litigiu, constatând că avea un interes direct și actual în soluționarea litigiului și era, prin urmare, afectată direct de rezultatul cauzei. În această privință, Tribunalul ar fi arătat că decizia în litigiu a considerat Del Monte și Weichert drept o unitate economică și a obligat aceste societăți în solidar, pentru o încălcare legată de comportamentul Weichert, la plata unei amenzi. Aceste aprecieri ar fi de asemenea relevante în cadrul recursului incident.

Aprecierea Curții

- 45 Astfel cum a arătat Comisia, o anulare a hotărârii atacate și a deciziei în litigiu, în măsura în care privesc întreprinderea Del Monte, ar fi contrare intereselor Weichert, dat fiind că aceasta din urmă ar fi singura responsabilă pentru amenda aplicată prin decizia în litigiu care a devenit definitivă în ceea ce o privește.
- 46 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, existența unui interes al recurentului de a exercita calea de atac presupune ca recursul, prin rezultatul său, să poată aduce un beneficiu părții care l-a intentat (Hotărârea Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punctul 43 și jurisprudența citată).
- 47 Prin urmare, trebuie declarat inadmisibil recursul incident formulat de Weichert în cauza C-293/13 P, vizând anularea hotărârii atacate și a deciziei în litigiu în măsura în care privesc întreprinderea Del Monte, acesta neputând aduce un beneficiu Weichert.

Cu privire la recursul formulat de Del Monte în cauza C-293/13 P

Cu privire la interesul Weichert de a depune un memoriu în răspuns

Argumentele părților

- 48 Comisia arată că a contestat interesul Weichert de a interveni în cauza în care s-a pronunțat hotărârea atacată, pentru motivul că acțiunea formulată de Weichert împotriva deciziei în litigiu fusese introdusă după expirarea termenului și că aceasta a devenit definitivă pentru Weichert, astfel încât recursul formulat de Del Monte nu ar putea înlătura efectul obligatoriu al deciziei respective în ceea ce o privește. Pentru aceleași considerații, Comisia contestă interesul Weichert de a depune un memoriu în răspuns.
- 49 Del Monte consideră, asemenea Comisiei, că este de competența Curții să examineze interesul întreprinderii Weichert de a depune un memoriu în răspuns. Aceasta critică, în plus, faptul că Weichert, în calitate de intervenientă, utilizează recursul formulat de Del Monte pentru a apăra propriul punct de vedere și solicită Curții să examineze numai chestiunile pe care ea le-a invocat.
- 50 Weichert contestă argumentația Comisiei și a întreprinderii Del Monte.

Aprecierea Curții

- 51 Potrivit articolului 172 din Regulamentul de procedură al Curții, orice parte din cauza relevantă care s-a aflat pe rolul Tribunalului care are interes în admiterea sau în respingerea recursului poate depune un memoriu în răspuns în termen de două luni de la notificarea cererii de recurs.
- 52 În speță, contrar a ceea ce par să considere Comisia și Del Monte, este evident că Weichert are un interes în respingerea recursului formulat de Del Monte în cauza C-293/13 P. Prin urmare, întrucât Weichert nu a atacat decizia în litigiu în timp util, astfel încât aceasta a devenit definitivă în ceea ce o privește, întreprinderea menționată va trebui, în ipoteza în care Curtea ar admite recursul formulat de Del Monte în cauza C-293/13 P, să achite singură amenda stabilită, iar nu în solidar cu Del Monte.
- 53 Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că Weichert are un interes să depună un memoriu în răspuns.

Cu privire la primul motiv de recurs în cauza C-293/13 P, întemeiat pe inexistența unei unități economice între Del Monte și Weichert în perioada încălcării

Argumentele părților

- 54 Del Monte reproșează Tribunalului că a considerat-o responsabilă pentru comportamentul Weichert în calitate de societate-mamă a acesteia din urmă.
- 55 În primul rând, Del Monte arată că Comisia și Tribunalul au recunoscut că Weichert nu a urmat întotdeauna instrucțiunile sale și că unele decizii tarifare ale Weichert au putut să nu răspundă așteptărilor Del Monte. Prin urmare, Weichert nu ar fi aplicat, în esență, instrucțiunile care îi fuseseră date de Del Monte, astfel încât nu s-ar putea deduce o concluzie cu privire la existența unei influențe decisive.

- 56 În special, nu s-ar justifica afirmația cuprinsă la punctul 208 din hotărârea atacată potrivit căreia nu s-ar putea deduce din elementele de probă depuse la dosar că Weichert nu a urmat, în general, instrucțiunile Del Monte. Astfel, criteriul relevant ar fi cel dacă Weichert a urmat sau nu a urmat, în esență, aceste instrucțiuni sau dacă aceasta a luat deciziile de stabilire a prețurilor în deplină independență.
- 57 Or, elementele de probă în cauză se referă la unele cazuri în care Weichert și-a stabilit comportamentul în mod autonom și contrar așteptărilor Del Monte. Presupunând chiar că alte decizii luate de Weichert fuseseră, în general, compatibile cu așteptările Del Monte, situație care nu se regăsește în speță, aceasta nu ar afecta independența Weichert.
- 58 Pe de altă parte, Del Monte arată că, la punctele 233, 237 și 240 din hotărârea atacată, Tribunalul a recunoscut că Weichert a dat în trei rânduri instrucțiuni unor avocați externi să îi apere interesele împotriva întreprinderii Del Monte. Totuși, la punctul 236 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi considerat că faptul că Del Monte nu a putut împiedica întreprinderea Weichert să își apere interesele nu este semnul unei incapacități a Del Monte de a exercita o influență decisivă asupra Weichert. Astfel, această constatare ar fi în contradicție cu jurisprudența constantă privind răspunderea unei societăți-mamă, din moment ce a admite că Weichert a acționat în mod autonom cu privire la astfel de chestiuni esențiale ar fi inconciliabil cu existența unui control comun exercitat asupra Weichert de către Del Monte și de către comanditații Weichert.
- 59 În al doilea rând, Del Monte apreciază că Tribunalul s-a limitat să constate o serie de factori care, potrivit acestuia, au conferit Del Monte o anumită influență asupra Weichert. Totuși, Tribunalul nu ar fi constatat niciodată că această influență era decisivă și că Weichert urma, în esență, instrucțiunile din partea Del Monte.
- 60 În această privință, în primul rând, Del Monte arată că, în calitate de comanditar, era exclusă, în conformitate cu dreptul german, de la funcțiile de conducere și nu avea niciun mijloc de a determina conducerea Weichert.
- 61 Mai întâi, conform articolului 7 alineatul (1) din acordul de asociere, aceasta s-ar fi putut opune numai măsurilor care nu se înscriu în desfășurarea obișnuită a activității. Apoi, niciuna dintre măsurile vizate la articolul 7 alineatele (2) și (3) din acordul de asociere nu s-ar încadra în desfășurarea obișnuită a activităților Weichert, nici nu ar avea legătură cu comportamentul Weichert pe piață.
- 62 În sfârșit, în ceea ce privește posibilitatea Del Monte de a convoca o adunare a asociaților în orice moment, aceasta amintește că comanditații aveau drept de veto față de orice măsură propusă într-o astfel de adunare. În plus, în caz de blocaj, comanditații puteau face apel la un consiliu de arbitraj în care aveau certitudinea de a nu fi în minoritate.
- 63 În al doilea rând, potrivit Del Monte, niciunul dintre factorii care au condus Tribunalul să constate existența unei influențe a Del Monte asupra Weichert, nici reunirea acestor factori nu sunt de natură să dovedească existența unei astfel de influențe.
- 64 În ceea ce privește de acordul de asociere, Del Monte apreciază că echilibrul de putere reținut de Tribunal la punctul 118 din hotărârea atacată nu constituie un indiciu al existenței unei influențe decisive.
- 65 Astfel, dat fiind că numai comanditații puteau să acționeze și să semneze în numele Weichert, să o angajeze în raporturile cu terții și să angajeze terți în raporturile cu aceasta, să primească sau să cheltuiască fonduri în numele său, să efectueze administrarea sa cotidiană și să își asume în mod nelimitat și solidar obligațiile acesteia, echilibrul de putere menționat și dreptul de veto nu pot constitui temeiul pentru constatarea unei influențe decisive.

- 66 Contrar a ceea ce ar fi considerat Tribunalul, dreptul de veto de care beneficia Del Monte nu ar constitui un indiciu al unei influențe decisive, întrucât această întreprindere nu era în măsură să impună un buget anual, nici un plan de investiții sau de resurse umane și că acest drept de veto nu avea efect asupra continuității administrării asumate de comanditații Weichert.
- 67 În ceea ce privește legăturile de capital, Del Monte apreciază că raționamentul cuprins la punctul 125 din hotărârea atacată, potrivit căruia quantumul participării sale la Weichert îi dădea o motivație pentru a exercita o influență asupra acesteia și pentru a exprima o anumită putere economică și, prin urmare, o capacitate de a exercita o astfel de influență, este eronat, întrucât o simplă motivație este fără efect asupra capacității de a exercita o influență decisivă, iar o anumită putere economică nu este semnul unei influențe decisive. Or, Tribunalul nu ar fi indicat niciun element referitor la quantumul participării WAL care ar putea afecta independența Weichert în ceea ce privește deciziile privind administrarea și comportamentul acesteia pe piață.
- 68 În ceea ce privește acordul de distribuție, niciunul dintre cele trei elemente reținute la punctele 135-149 din hotărârea atacată nu pot, potrivit Del Monte, să demonstreze o influență decisivă a acesteia din urmă asupra Weichert.
- 69 Mai întâi, niciun element din hotărârea atacată nu ar dovedi că acordul de distribuție, considerat în mod izolat sau combinat cu alți factori, ar fi împiedicat Weichert să își stabilească politica comercială în deplină independență. Ar fi vorba despre un acord normal între operatori economici independenți. Interesul dovedit al Del Monte ca Weichert să își vândă bananele la prețuri mai ridicate nu ar indica nicio capacitate de a exercita o influență decisivă.
- 70 În continuare, în ceea ce privește unele informații primite de Del Monte, ar reieși de la punctul 157 din hotărârea atacată că mecanismele de informare, combinate cu mecanismele de control cuprinse în acordul de asociere, permiteau Del Monte numai să influențeze comportamentul comercial al Weichert, în special în administrarea cotidiană a activității, iar nu să exercite o influență decisivă.
- 71 În sfârșit, cele patru intervenții directe ale Del Monte asupra marketingului și prețurilor practicate de Weichert care figurează la punctul 164 din hotărârea atacată ar demonstra că Del Monte urmărea să își poziționeze marca la prețuri ridicate și că Weichert și-a vândut bananele la prețuri inferioare. Prin urmare, aceste intervenții nu ar demonstra o influență decisivă. Problema relevantă ar fi dacă Weichert era obligată să se conformeze dorințelor Del Monte. Or, la punctul 208 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi apreciat că nu aceasta era situația.
- 72 Comisia și Weichert contestă argumentația Del Monte, atât cu privire la admisibilitatea acesteia, cât și cu privire la temeinicia sa.

Aprecierea Curții

- 73 În ceea ce privește admisibilitatea primului motiv invocat de Del Monte, este suficient să se constate că, contrar celor pretinse de Comisie și de Weichert, reiese fără echivoc din argumentația invocată de Del Monte că aceasta contestă nu constatările de fapt efectuate de Tribunal, nici aprecierea lor, ci exclusiv calificarea lor juridică.
- 74 În consecință, primul motiv este admisibil.
- 75 Cu privire la fond, trebuie amintit că reiese dintr-o jurisprudență constantă că un comportament al unei filiale poate fi imputat societății-mamă în special în cazul în care, deși are o personalitate juridică distinctă, această filială nu își stabilește în mod autonom comportamentul pe piață, ci aplică, în esență, instrucțiunile care îi sunt date de societatea-mamă, având în vedere mai ales legăturile economice, organizatorice și juridice care unesc cele două entități juridice (Hotărârea Akzo Nobel și alții/Comisia,

C-97/08 P, EU:C:2009:536, punctul 58, Hotărârea Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia și Comisia/Alliance One International și alții, C-628/10 P și C-14/11 P, EU:C:2012:479, punctul 43, precum și Hotărârea Areva și alții/Comisia, C-247/11 P și C-253/11 P, EU:C:2014:257, punctul 30).

- 76 În vederea examinării aspectului dacă societatea-mamă poate să exercite o influență decisivă asupra comportamentului pe piață al filialei sale, trebuie, prin urmare, să se ia în considerare ansamblul elementelor relevante referitoare la legăturile economice, organizatorice și juridice care unesc filiala cu societatea sa mamă și, astfel, să se țină seama de realitatea economică (Hotărârea Comisia/Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, punctul 66).
- 77 Pe de altă parte, exercitarea efectivă a unei influențe decisive poate fi dedusă dintr-o serie de elemente care concordă, chiar dacă niciunul dintre aceste elemente, luat în considerare în mod izolat, nu poate stabili existența unei asemenea influențe (a se vedea în acest sens Hotărârea Knauf Gips/Comisia, C-407/08 P, EU:C:2010:389, punctul 65).
- 78 În sfârșit, Curtea s-a pronunțat deja în sensul că exercitarea unui control comun de două societăți-mamă independente una de cealaltă asupra filialei lor nu se opune, în principiu, constatării de către Comisie a existenței unei unități economice între una dintre aceste societăți-mamă și filiala în discuție (Hotărârea Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia și Comisia/Alliance One International și alții, C-628/10 P și C-14/11 P, EU:C:2012:479, punctul 101).
- 79 În speță, referitor, în primul rând, la capacitatea Del Monte de a exercita o influență decisivă asupra Weichert, Tribunalul a considerat, mai întâi, la punctul 118 din hotărârea atacată, că drepturile Del Monte care decurg din articolul 7 alineatele (2)-(4), din articolul 8 alineatul (2) și din articolul 9 alineatele (2)-(5) din acordul de asociere demonstrează un control comun al Del Monte și al familiei Weichert asupra Weichert și constituie un indiciu al capacității Del Monte de a exercita o influență decisivă asupra Weichert.
- 80 În continuare, la punctul 125 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că legăturile de capital existente între Del Monte și Weichert exprimau o capacitate a întreprinderii Del Monte de a exercita o influență asupra Weichert.
- 81 În sfârșit, la punctul 150 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că drepturile și obligațiile Del Monte care decurg din articolul 2 litera (a), din articolul 3, din articolul 4, din articolul 9 alineatul (3) și din articolul 11 din acordul de distribuție întăreau capacitatea economică și juridică a Del Monte de a exercita o influență asupra administrării cotidiene a activităților Weichert.
- 82 Tribunalul a întemeiat aceste calificări juridice în special pe următoarele aprecieri ale elementelor de probă constatate.
- 83 În primul rând, la punctele 101 și 118 din hotărârea atacată, Tribunalul a apreciat că rezulta din articolul 7 alineatele (2) și (3) din acordul de asociere că ansamblul actelor importante, care au în mod necesar un efect, chiar indirect, asupra administrării Weichert, nu puteau fi adoptate fără consimțământul comanditarului și că acest acord exprima un „echilibru de putere” între comandați și comanditar.
- 84 În al doilea rând, la punctul 125 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că interesul financiar al Del Monte în activitățile Weichert constituia o motivație evidentă pentru Del Monte pentru a exercita o influență asupra Weichert și că quantumul participării sale la capital exprima o anumită putere economică.

- 85 În al treilea rând, la punctul 139 din hotărârea atacată, Tribunalul a observat că Del Monte avea un dublu interes de a exercita un control asupra prețurilor impuse de Weichert, întrucât acestea, nu numai că aveau efecte asupra veniturilor Weichert și, prin urmare, asupra profiturilor rezultate pentru acționari, ci influențau de asemenea în mod direct prețurile obținute de Del Monte pentru bananele furnizate Weichert potrivit acordului de distribuție.
- 86 În al patrulea rând, la punctul 149 din hotărârea atacată, Tribunalul arată că, întrucât Del Monte dispunea de o posibilitate contractuală de a influența în mod semnificativ volumele de banane pe care le livra Weichert, iar aceasta din urmă era obligată să achiziționeze cvasitotalitatea volumelor sale de banane de la Del Monte, aceasta dispunea de un mijloc de presiune important asupra Weichert.
- 87 În acest context, argumentația invocată de Del Monte în cadrul prezentei proceduri nu este de natură să dovedească faptul că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept când a apreciat că ansamblul legăturilor economice, organizaționale și juridice în cauză demonstrează capacitatea Del Monte de a exercita o influență decisivă asupra Weichert.
- 88 Mai întâi, împrejurările potrivit cărora Del Monte era exclusă în plan juridic de la administrarea cotidiană a activităților Weichert, iar dreptul său de veto nu îi permitea să impună, printre altele, un anumit buget, nu sunt de natură să excludă orice posibilitate pentru Del Monte de a exercita o influență decisivă asupra comportamentului Weichert pe piața relevantă. Astfel, alte împrejurări, în special cele menționate la punctele 79-86 din prezenta hotărâre, i-au permis să dispună de o asemenea capacitate.
- 89 În continuare, pentru aceleași motive, împrejurarea că Weichert a dat în trei rânduri instrucțiuni unor avocați să îi apere interesele împotriva întreprinderii Del Monte nu este de natură să dovedească o incapacitate a acesteia din urmă de a exercita o influență decisivă asupra comportamentului Weichert pe piața relevantă.
- 90 În sfârșit, în contextul ansamblului legăturilor economice, organizaționale și juridice care unesc, potrivit constatărilor Tribunalului, Del Monte de Weichert, faptul că Del Monte dispunea de o posibilitate contractuală de a influența în mod semnificativ volumele de banane pe care le livra Weichert și că aceasta din urmă era obligată să achiziționeze cvasitotalitatea volumelor sale de banane de la Del Monte a permis Tribunalului să considere la punctul 149 din hotărârea atacată nu numai că Del Monte dispunea de un mijloc de presiune important asupra Weichert, ci și că Del Monte dispunea de o capacitate de a exercita o influență decisivă asupra acesteia.
- 91 În al doilea rând, în ceea ce privește exercitarea efectivă a unei influențe decisive din partea Del Monte asupra Weichert, Tribunalul, pe de o parte, a apreciat la punctul 158 din hotărârea atacată că faptul că Del Monte a primit informații dincolo de cele impuse prin articolul 4 din acordul de distribuție era un indiciu evident al exercitării unei influențe.
- 92 Pe de altă parte, Tribunalul a apreciat la punctul 220 din hotărârea atacată că elementele de probă referitoare la corespondența dintre Del Monte și Weichert constituiau un indiciu al exercitării unei influențe decisive din partea Del Monte asupra Weichert în perioada în care a avut loc încălcarea.
- 93 Tribunalul a întemeiat aceste calificări juridice în special pe următoarele aprecieri ale elementelor de probă constatate:
- rapoartele pe care Weichert le-a transmis săptămânal, în perioada mai 2000-1 ianuarie 2003, către Del Monte, care indicau pentru Del Monte, pentru Dole, pentru Chiquita și pentru ceilalți furnizori de banane, precum și pentru fiecare dintre piețele geografice relevante, volumele în cauză, prețurile oficiale și prețurile reale, respectiv „prețul real net provizional”, constituiau o sursă de informații suplimentară în legătură directă cu comercializarea bananelor și, prin urmare, cu administrarea curentă a Weichert (punctele 152-155 din hotărârea atacată);

- caracterul regulat al transmiterii săptămânale a acestor rapoarte conducea la un flux continuu de informații către Del Monte, care îi permitea o înțelegere extinsă și precisă a pieței, inclusiv a poziției Weichert (punctul 156 din hotărârea atacată);
- aceste rapoarte constituiau o informație solicitată și obținută în afara cadrului contractual (punctul 158 din hotărârea atacată);
- corespondența dintre Del Monte și Weichert relevă intervenții directe ale Del Monte asupra marketingului și a prețurilor practicate de Weichert, instrucțiuni foarte clare, întrucât includ cifre cu privire la politica tarifară care trebuie urmată, reuniuni și convorbiri telefonice asupra acestui subiect, o cerere expresă vizând furnizarea unei informări cotidiene cu privire la negocierile comerciale, presiuni explicite în ceea ce privește aprovizionarea și explicații sau justificări ale Weichert cu privire la administrarea sa curentă (punctele 175 și 203 din hotărârea atacată);
- Del Monte dispunea de o reală capacitate de a influența în mod semnificativ aprovizionarea Weichert și a exercitat în practică o puternică presiune asupra acestei întreprinderi, amenințând-o cu reducerea volumului livrărilor săptămânale de banane „la nivelul licențelor Interfrucht, respectiv +/- 60 000 de cutii pe săptămână”, fără a se referi la vreun caz de forță majoră, și anume, la un quantum inferior pragului minim prevăzut de acordul de distribuție, reducere care era de natură să pună în dificultate Weichert în relațiile sale cu clienții (punctele 185-187 din hotărârea atacată);
- Del Monte practica o supraveghere strictă a comportamentului comercial al Weichert și chiar intervenea direct în stabilirea politicii tarifare a acesteia (punctul 204 din hotărârea atacată);
- răspunsurile Weichert arată că aceasta se simțea obligată să ofere explicații Del Monte cu privire la deciziile sale tarifare și încerca să răspundă așteptărilor Del Monte (punctul 205 din hotărârea atacată);
- având în vedere riscurile privind aprovizionarea sa și reducerile ocazionale ale acesteia, Weichert era obligată să urmeze instrucțiunile Del Monte pentru a evita intrarea în faliment, această temere fiind în mod clar transmisă furnizorului său (punctul 207 din hotărârea atacată);
- deși, astfel cum admite însăși Comisia în considerentul (424) al deciziei în litigiu, unele decizii tarifare ale Weichert au putut să nu răspundă așteptărilor Del Monte, nu se poate deduce din mijloacele de probă scrise obținute de Comisie că Weichert nu a urmat, în general, „instrucțiunile Del Monte”, potrivit expresiei utilizate de reclamantă, și s-a comportat în mod autonom pe piață (punctul 208 din hotărârea atacată).

94 Având în vedere aceste constatări și aprecieri de fapt pe care Curtea nu le poate substitui cu propriile aprecieri și constatări, Tribunalului nu i se poate reproșa săvârșirea unei erori de drept întrucât a apreciat că ansamblul informațiilor solicitate și obținute de către Del Monte, precum și instrucțiunile însoțite de amenințări și de presiuni adresate de aceasta către Weichert, demonstrează exercitarea efectivă de către Del Monte a unei influențe decisive asupra Weichert.

95 Astfel, argumentația invocată de Del Monte în cadrul prezentei proceduri nu este de natură să infirme această constatare.

96 În măsura în care Del Monte subliniază că ansamblul elementelor de probă referitoare la corespondența cu Weichert dovedesc un comportament al acesteia din urmă contrar așteptărilor Del Monte, pe de o parte, trebuie amintit, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 101, 103 și 104 din concluzii, că nu este necesar ca filiala să aplice toate instrucțiunile societății-mamă pentru a demonstra existența unei influențe decisive, cât timp nerespectarea instrucțiunilor date nu constituie regula.

- 97 Or, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 108 și 109 din concluzii, Tribunalul a apreciat că ansamblul elementelor de probă care i-au fost prezentate nu era de natură să dovedească faptul că nerespectarea de către Weichert a instrucțiunilor care îi fuseseră date de Del Monte a constituit regula.
- 98 Pe de altă parte, atunci când a constatat că Del Monte a obținut, la cererea sa și cu depășirea drepturilor sale, informații curente cu privire la starea pieței relevante a bananelor, că Del Monte dădea instrucțiuni precise întreprinderii Weichert cu privire la comportamentul pe care aceasta trebuia să îl adopte pe piața menționată, că instrucțiunile respective erau însoțite de amenințări bazate pe un mijloc de presiune important de care Del Monte dispunea asupra Weichert și că aceasta din urmă, temându-se de intrarea în faliment, se străduia să răspundă așteptărilor Del Monte, Tribunalul a dispus de o serie de indicii care i-au permis să concluzioneze că Del Monte, împreună cu comanditații întreprinderii Weichert, exercita efectiv o influență decisivă asupra acesteia din urmă.
- 99 În consecință, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a apreciat că ansamblul informațiilor solicitate și obținute de Del Monte, precum și instrucțiunile însoțite de amenințări și de presiuni adresate de aceasta către Weichert demonstrează exercitarea efectivă de către Del Monte a unei influențe decisive asupra Weichert.
- 100 Având în vedere toate considerațiile precedente, primul motiv de recurs în cauza C-293/13 P trebuie înlăturat.

Cu privire la al doilea motiv de recurs în cauza C-293/13 P, întemeiat pe denaturări ale elementelor de probă

Argumentele părților

- 101 Del Monte reproșează Tribunalului că și-a întemeiat constatarea privind exercitarea efectivă de către Del Monte a unei influențe decisive asupra Weichert pe o denaturare a elementelor de probă.
- 102 În primul rând, drepturile de veto de care dispune Del Monte, prevăzute la articolul 7 alineatul (3) din acordul de asociere, nu ar permite să se constate, contrar celor menționate la punctele 100 și 101 din hotărârea atacată, că au avut un efect, chiar indirect, asupra administrării Weichert. Astfel, niciunul dintre aceste drepturi de veto nu ar fi legat de comportamentul Weichert pe piață, comportament care era determinat în exclusivitate de comanditați.
- 103 În al doilea rând, potrivit Del Monte, Tribunalul a denaturat acordul de asociere atunci când a apreciat, la punctul 114 din hotărârea atacată, că faptul că asociații comanditați dețineau un drept de veto asupra tuturor deciziilor Weichert nu reiese din prevederile acordului menționat. Astfel, această constatare ar fi în contradicție cu constatările Tribunalului, potrivit cărora:
- Weichert era în exclusivitate administrată și reprezentată de comanditați și nicio măsură de administrare, de numire sau de revocare nu putea fi, prin urmare, impusă împotriva voinței comanditaților;
  - comanditații aveau nevoie de acordul prealabil al Del Monte numai pentru un număr limitat de măsuri, dintre care niciuna, cu excepția bugetului și a planurilor de investiții și de resurse umane, nu se înscria în cursul obișnuit al activității;
  - comanditații își puteau exercita dreptul de veto în ceea ce privește amendamentele acordului de asociere, situațiile financiare, descărcarea comanditaților de gestiune, desemnarea unui auditor, precum și orice decizie care putea fi luată în cadrul unei adunări a asociaților și numai

comanditații puteau să adopte orice act de administrare sau de reprezentare a asociațiilor, propunerile anuale privind bugetul, planurile de investiții și de resurse umane, întocmirea situațiilor financiare și transferul acțiunilor lor în întreprindere.

- 104 În special, Del Monte subliniază că Tribunalul nu a invocat nicio decizie pe care Del Monte ar fi putut să o impună sau a impus-o efectiv întreprinderii Weichert împotriva dreptului de veto al comanditaților și că nicio decizie de acest fel nu a fost luată.
- 105 În al treilea rând, Del Monte apreciază că Tribunalul nu putea, fără a denatura faptele, să îi respingă argumentul potrivit căruia nu putea nici să revoce, nici să înlocuiască, nici chiar să își exercite dreptul de veto la numirea administratorilor Weichert, arătând că este suficient să se constate că unanimitatea asociațiilor era necesară pentru orice modificare a acordului de asociere.
- 106 În al patrulea rând, Del Monte arată că Tribunalul a denaturat articolul 9 alineatul (5) din acordul de asociere atunci când a considerat că afirmația că deciziile erau adoptate cu majoritate simplă în cadrul consiliului de arbitraj și, prin urmare, erau în mod obligatoriu favorabile comanditaților nu era susținută și că, în orice caz, întinderea avantajului în cauză trebuie să fie relativizată în lumina competențelor specifice ale adunării asociațiilor.
- 107 În această privință, Del Monte arată că este cert că, în cadrul consiliului menționat, repartizarea drepturilor de vot era următoarea, și anume, trei voturi pentru comanditați, un vot pentru Del Monte și două voturi neutre. În plus, acordul de asociere nu ar cuprinde nicio dispoziție care să impună o majoritate calificată. În sfârșit, întrucât Del Monte a fost exclusă de la administrarea Weichert, adunarea asociațiilor era singurul organ de administrare în care era reprezentată. Mecanismul prevăzut de acordul de asociere în caz de blocaj ar fi, prin urmare, indicativ în ceea ce privește repartizarea competențelor.
- 108 În al cincilea rând, Del Monte consideră că, la punctul 118 din hotărârea atacată, Tribunalul a denaturat declarația sa potrivit căreia acordul de asociere exprima un „echilibru de putere” între Del Monte și comanditați, interpretând această declarație drept confirmarea existenței unei influențe decisive. Or, ar reieși cu claritate că o astfel de interpretare nu este în conformitate cu conținutul declarației menționate.
- 109 În al șaselea rând, Del Monte arată că, la punctele 212-214 din hotărârea atacată, Tribunalul a denaturat declarațiile Dole și Chiquita la care face referire. Conform acestuia, prima și a doua declarație ale Dole dovedesc faptul că strategia Del Monte era de a-și stabili prețurile la același nivel ca Dole. Astfel, Tribunalul ar fi ignorat conținutul celei de a doua declarații a Dole, care confirmă că Weichert, iar nu Del Monte, dorea să poziționeze marca Del Monte la același nivel ca Dole, pentru motivul că această a doua declarație nu ar putea fi disociată de prima declarație a Dole.
- 110 Totuși, Del Monte consideră că Tribunalul a procedat incorect, din moment ce a doua declarație a Dole este mai recentă, răspunde unei întrebări precise a Comisiei și detaliază și completează în mod expres informațiile din prima declarație. Totuși, Tribunalul ar fi adoptat o interpretare a primei declarații a Dole în contradicție cu a doua declarație.
- 111 A treia declarație a Dole și declarația Chiquita ar fi lipsite de orice ambiguitate și nu ar putea să conducă decât la concluzia că Del Monte era nemulțumită de strategia comercială a Weichert și că Del Monte a pus în aplicare propria strategie din momentul în care aceasta a început să își comercializeze bananele prin intermediul filialelor deținute integral. Or, atunci când Dole afirmă că Del Monte a fost nemulțumită de rezultatele de marketing ale Weichert, Tribunalul ar fi limitat această nemulțumire la profituri, în pofida faptului că era clar că nemulțumirea Del Monte privea strategia de piață a Weichert.

- 112 În opinia Del Monte, reiese cu claritate din declarațiile respective că Del Monte nu era în măsură să exercite o influență decisivă asupra strategiei comerciale a Weichert.
- 113 Del Monte afirmă că, în plus, Tribunalul a denaturat o a patra declarație a Dole, sugerând că Del Monte a schimbat strategia după separarea de Weichert la finalul perioadei în care a fost săvârșită încălcarea. Astfel, această interpretare ar fi incompatibilă cu declarația Chiquita și cu comunicările dintre Del Monte și Weichert din care ar rezulta un dezacord constant între aceste două societăți în ceea ce privește poziționarea bananelor Del Monte. Un alt element al acestei declarații a Dole ar confirma dezacordul constant respectiv.
- 114 În al șaptelea rând, Del Monte arată că Tribunalul a denaturat la punctul 236 din hotărârea atacată o scrisoare adresată Del Monte la 27 martie 1997 de un avocat care acționa în numele Weichert în vederea apărării intereselor acesteia împotriva Del Monte. Scrisoarea menționată ar demonstra în mod evident că Weichert acționa împotriva intereselor Del Monte, infirmând astfel existența unei influențe decisive. Totuși, Tribunalul ar fi respins argumentul Del Monte considerând că asociații comanditați și-au apărut interesele față de comanditar, în timp ce ar reieși fără echivoc din scrisoarea respectivă că aceasta a fost trimisă nu în numele comanditaților, ci în numele Weichert.
- 115 În al optulea rând, Del Monte apreciază la punctul 238 din hotărârea atacată că Tribunalul a denaturat memoriul în răspuns al Weichert în acțiunea în justiție împotriva WAL înlăturând argumentația prezentată pentru simplul motiv că procedura în discuție nu a fost inițiată de Weichert, ci de Del Monte. Or, problema de a ști cine a inițiat procedura nu ar avea nicio incidență asupra conținutului unui astfel de memoriu.
- 116 În al nouălea rând, Del Monte consideră că, la punctul 259 din hotărârea atacată, Tribunalul a denaturat elementul de probă întemeiat pe faptul că rezultatele Weichert nu erau consolidate în conturile Del Monte, înlăturându-l ca fiind lipsit de orice relevanță, pentru motivul că Weichert era un parteneriat. Or, nimic nu ar permite să se considere că exista o diferență între regulile de consolidare aplicabile parteneriatelor și cele aplicabile altor forme de întreprinderi.
- 117 În al zecelea rând, Tribunalul ar fi denaturat elementele de probă întrucât nu a luat în considerare conexitatea dintre elementele de probă negative. Astfel, Tribunalul ar fi examinat numai dacă acestea dovedesc, considerate separat, lipsa unei influențe decisive și ar fi concluzionat că nu aceasta este situația. Tribunalul ar fi omis totuși să examineze dacă respectivele elemente de probă, considerate împreună, infirmă existența unei influențe decisive.
- 118 Or, în opinia Del Monte, ansamblul elementelor de probă menționate nu este suficient pentru a dovedi că Del Monte a exercitat o astfel de influență încât Weichert nu a putut hotărî în mod autonom asupra comportamentului său pe piață și, în esență, a urmat instrucțiunile Del Monte.
- 119 Weichert apreciază că Del Monte nu susține o denaturare a elementelor de probă, ci se limitează la repunerea în discuție a aprecierii elementelor de probă efectuate de Tribunal.
- 120 Comisia consideră că din raționamentul Tribunalului nu reiese nicio denaturare a elementelor de probă.

Aprecierea Curții

- 121 Primul, al treilea, al cincilea și al optulea-al zecelea argument invocate de Del Monte trebuie respinse de la bun început, din moment ce, în mod evident, din acestea nu reiese niciun reproș la adresa Tribunalului întemeiat pe o denaturare a elementelor de probă care ar fi fost săvârșită de acesta sau nu indică exact elementele care ar fi fost denaturate și, prin urmare, nu îndeplinesc cerințele jurisprudenței.

- 122 Deși al doilea, al patrulea, al șaselea și al șaptelea argument invocate de Del Monte conțin efectiv critici privind denaturări concrete ale unor elemente de probă, trebuie, totuși, să se constate că ele nu sunt fondate.
- 123 Astfel, în ceea ce privește al doilea argument invocat de Del Monte, după cum a arătat avocatul general la punctele 131 și 132 din concluzii, afirmația Tribunalului de la punctul 114 din hotărârea atacată, potrivit căreia „faptul că asociatul comandat deținea [...] un drept de veto asupra «tuturor» deciziilor societății nu reiese din prevederile acordului de asociere”, trebuie analizată în lumina punctelor precedente din hotărârea atacată și care se referă la articolul 9 alineatul (2) a doua teză din acordul de asociere, dispoziție care privește doar anumite decizii ale adunării asociațiilor, definite la articolul 9 alineatul (4) din acordul respectiv.
- 124 În ceea ce privește al patrulea argument invocat de Del Monte, pe de o parte, este suficient să se constate, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 143 din concluzii, că articolul 9 alineatul (5) din acordul de asociere nu conține nicio dispoziție referitoare la regulile majorității aplicabile pentru luarea deciziilor în cadrul consiliului de arbitraj. Pe de altă parte, Del Monte nu indică precis în ce mod Tribunalul a denaturat această dispoziție atunci când a afirmat, la punctul 116 din hotărârea atacată, că „întinderea avantajului în cauză trebuie să fie relativizată în lumina competențelor specifice ale adunării asociațiilor”.
- 125 Cu privire la al șaselea argument, trebuie să se constate, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 152 și 153 din concluzii, că declarațiile date de Chiquita și de Dole care fac obiectul discuției nu erau lipsite de orice ambiguitate și, prin urmare, erau interpretabile. Or, din moment ce nu rezultă că interpretarea reținută de Tribunal este vădit inconciliabilă cu conținutul declarațiilor respective, pretinsa denaturare nu poate fi constatată.
- 126 În sfârșit, al șaptelea argument invocat de Del Monte nu poate fi admis, întrucât afirmația Tribunalului potrivit căreia „faptul că un asociat apelează la un consilier juridic pentru a-și afla drepturile și a se apăra împotriva unei persoane pe care o suspectează că nu le respectă” nu este incompatibilă cu conținutul scrisorii adresate Del Monte, la 27 martie 1997, de un avocat în numele Weichert care, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 157 și 158 din concluzii, este redactată în mod ambiguu, întrucât din introducerea rezultă că exprimă o poziție din partea societății, în timp ce considerațiile sunt făcute în special în numele domnului W. și chiar, în mod expres, în numele domnului W. și al Weichert.
- 127 Având în vedere toate considerațiile care precedă, al doilea motiv de recurs invocat în cauza C-293/13 P trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv de recurs în cauza C-293/13 P, referitor la sarcina probei

Argumentele părților

- 128 Del Monte arată că Tribunalul, statuând că sarcina probei privind existența unei influențe decisive îi revenea în speță Comisiei, a efectuat în același timp în mai multe rânduri o inversare a acestei sarcini. Astfel, următoarele raționamente ar presupune o prezumție de influență decisivă a cărei răsturnare ar reveni Del Monte.
- 129 În primul rând, la punctul 113 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi statuat, cu privire la dreptul de veto al comandatului prevăzut la articolul 9 alineatul (2) din acordul de asociere, că ansamblul asociațiilor avea, potrivit articolului 9 alineatele (3) și (4) din acest acord, competențe bine stabilite, „situație care nu era de natură să excludă orice posibilitate a Del Monte de a exercita o influență decisivă asupra comportamentului Weichert pe piața relevantă”.

- 130 În al doilea rând, la punctul 208 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi considerat că, deși „unele decizii tarifare ale Weichert au putut să nu răspundă așteptărilor Del Monte, nu se poate deduce din mijloacele de probă scrise obținute [...] că Weichert nu a urmat, în general, «instrucțiunile Del Monte» [...] și s-a comportat în mod autonom pe piață”.
- 131 În al treilea rând, la punctele 237 și 238 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi apreciat că „un extras dintr-un memoriu în apărare datat 15 mai 2002, prezentat de Weichert în fața unei instanțe germane în cadrul unui litigiu împotriva WAL [în care] se susține că totalitatea valorii adăugate economice a Weichert, și anume achizițiile sale, marketingul și logistica, puteau fi atribuite exclusiv comanditaților și că rolul WAL în cadrul societății se limita la o participare financiară [...] nu exclude concluzia exercitării unei influențe decisive”.
- 132 În al patrulea rând, la punctul 260 din hotărârea atacată, Tribunalul s-ar fi pronunțat cu privire la absența consolidării conturilor aparținând Del Monte și Weichert în sensul că „absența unei astfel de consolidări nu înseamnă în mod necesar [...] imposibilitatea de a concluziona [...] în sensul existenței unei influențe decisive”.
- 133 Or, dacă ar fi aplicat corect principiile care reglementează sarcina probei, Tribunalul ar fi trebuit să analizeze dacă dreptul de veto al comanditarului, faptul că prețurile Weichert nu răspundeau așteptărilor Del Monte, înscrisurile prezentate de Weichert instanțelor germane și absența consolidării conturilor lăsau să planeze suficiente îndoieli asupra constatării de către Comisie a existenței unei influențe decisive a Del Monte asupra Weichert pentru a considera că această constatare nu îndeplinea nivelul probatoriu necesar.
- 134 Weichert și Comisia contestă argumentația Del Monte.

Aprecierea Curții

- 135 Trebuie să se constate că argumentația Del Monte, în susținerea celui de al treilea motiv, rezultă dintr-o interpretare eronată a hotărârii atacate.
- 136 Astfel, mai întâi, după cum admite Del Monte, reiese fără echivoc de la punctele 104 și 221 din hotărârea atacată că Tribunalul a considerat că sarcina probei privind coresponsabilitatea Del Monte pentru încălcarea săvârșită de Weichert incumba Comisiei.
- 137 În continuare, Tribunalul a examinat la punctele 98-220 din hotărârea atacată dacă Comisia a îndeplinit sarcina respectivă și a considerat că elementele de probă pe care s-a întemeiat Comisia erau de natură să dovedească respectiva coresponsabilitate.
- 138 În sfârșit, la punctele 222-265 din hotărârea menționată anterior, Tribunalul a verificat dacă elementele de probă și argumentele invocate de Del Monte erau de natură să infirme concluzia Comisiei potrivit căreia încălcarea săvârșită de Weichert era imputabilă Del Monte.
- 139 Or, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 117 din concluzii, o asemenea analiză nu implică nicidecum inversarea sarcinii probei.
- 140 Nu implică o astfel de inversare nici faptul că Tribunalul a respins, la punctele 113 și 208 din hotărârea atacată, argumentația Del Monte potrivit căreia împrejurările vizate la aceste puncte erau de natură să excludă exercitarea efectivă de către Del Monte a unei influențe decisive asupra Weichert. Astfel, la punctele menționate anterior, Tribunalul s-a limitat să răspundă afirmațiilor Del Monte referitoare la imputabilitatea încălcării.
- 141 În consecință, al treilea motiv de recurs în cauza C-293/13 P trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv de recurs în cauza C-293/13 P, întemeiat pe principiul in dubio pro reo

Argumentele părților

- 142 Del Monte arată că Tribunalul a încălcat principiul *in dubio pro reo*, întrucât a considerat-o răspunzătoare pentru comportamentul Weichert în pofida faptului că elementele de la dosar lăsau să planeze o îndoială cu privire la problema dacă aceasta exercitase sau nu exercitase o influență decisivă asupra Weichert.
- 143 Ar rezulta din jurisprudență că Comisia are sarcina de a reuni elemente de probă suficient de precise și de concordante pentru a întemeia convingerea fermă că încălcarea invocată a avut loc. Atunci când niciun element de probă nu întemeiază în sine această convingere, ar fi necesar ca o serie de indicii să răspundă, în ansamblul său, acestei exigențe.
- 144 În speță, numeroase elemente ar arunca îndoieli asupra afirmației potrivit căreia Del Monte a determinat, în esență, comportamentul Weichert pe piața relevantă. În mod cert, Tribunalul ar fi eliminat toate aceste elemente pentru motivul că, în opinia sa, ele nu ar demonstra lipsa unei influențe decisive. Or, chiar dacă situația s-ar prezenta astfel, îndoielile pe care elementele menționate le aruncă asupra constatării de către Comisie a unei influențe decisive ar justifica aplicarea principiului *in dubio pro reo*.
- 145 Potrivit Weichert, Del Monte pune în discuție o apreciere de fapt a Tribunalului din care rezultă că niciunul dintre elementele invocate de Del Monte nu este de natură să arunce o îndoială suficientă asupra concluziei Comisiei.
- 146 Comisia consideră de asemenea că, întrucât Del Monte urmărește să obțină o reevaluare a probelor, acest motiv este inadmisibil. Pe de altă parte, Comisia apreciază că rezultă din aprecierea Tribunalului privind argumentele Del Monte că acesta a considerat că elementele de probă demonstau corespunzător cerințelor legale exercitarea unei influențe decisive, fără a indica nicio îndoială în această privință.

Aprecierea Curții

- 147 În ceea ce privește admisibilitatea celui de al patrulea motiv invocat de Del Monte, este necesar să se arate că aceasta reproșează Tribunalului că ar fi săvârșit o eroare de drept constând în încălcarea principiului *in dubio pro reo* și că, prin urmare, acest motiv este admisibil.
- 148 Cu privire la fond, este suficient să se constate că Tribunalul a dedus din ansamblul elementelor de probă de care dispunea că Del Monte a exercitat, în perioada încălcării, o influență decisivă asupra Weichert.
- 149 Or, întrucât aprecierea Tribunalului a fost, pe de o parte, concludentă și, prin urmare, lipsită de orice îndoială, precum și, pe de altă parte, neafectată de erori de drept, astfel cum s-a constatat în cadrul examinării primului motiv, trebuie să se constate că nu erau, în speță, reunite condițiile de aplicare ale principiului *in dubio pro reo*.
- 150 În consecință, al patrulea motiv de recurs în cauza C-293/13 P este lipsit de orice temei și, din această cauză, trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al cincilea motiv de recurs în cauza C-293/13 P, întemeiat pe lipsa existenței unei încălcări unice și continue

Argumentele părților

- 151 Del Monte apreciază că Tribunalul a încălcat articolul 81 alineatul (1) CE atunci când a considerat că Del Monte a participat la o încălcare unică și continuă cu Dole și cu Chiquita, recunoscând în același timp că Weichert nu a avut cunoștință de corespondența dintre Chiquita și Dole. Raționamentul Tribunalului de la punctele 590-651 din hotărârea atacată s-ar întemeia pe o descompunere artificială a analizei sale vizând, pe de o parte, comportamentul ilicit și, pe de altă parte, răspunderea, în măsura în care acesta abordează elementul subiectiv numai în contextul răspunderii.
- 152 Astfel, în opinia Del Monte, necunoașterea de către Weichert a corespondenței menționate nu este numai o circumstanță atenuantă pentru a stabili cuantumul amenzii, ci constituie un element-cheie pentru a stabili dacă exista o încălcare unică și continuă. Practicile concertate ar constitui o încălcare unică și continuă numai dacă se poate dovedi că s-a urmărit un obiectiv comun și că a existat o cunoaștere și/sau o pregătire sau o acceptare a riscurilor legate de participarea la înțelegerea globală. Prin urmare, acest criteriu ar cuprinde elemente obiective și subiective, elementul subiectiv lipsind în ceea ce privește întreprinderea Weichert.
- 153 Weichert susține argumentația invocată de Del Monte și adaugă că, în măsura în care Tribunalul a statuat la punctul 593 din hotărârea atacată că comunicările bilaterale dintre Dole și Chiquita, precum și cele dintre Dole și Weichert erau legate și complementare, acesta s-ar fi întemeiat în exclusivitate pe împrejurarea potrivit căreia Dole era implicată în ambele comunicări. Or, dacă acest fapt ar fi fost suficient, orice serie de comunicări bilaterale care încalcă articolul 81 CE ar putea fi considerată o încălcare unică și continuă.
- 154 Weichert apreciază că această eroare de drept determină anularea deciziei în litigiu în totalitate, din moment ce constatarea unei încălcări unice și continue nu ar putea fi separată de restul acestei decizii.
- 155 Comisia contestă argumentația prezentată de Del Monte și de Weichert.

Aprecierea Curții

- 156 Potrivit unei jurisprudențe constante, o încălcare a articolului 81 alineatul (1) CE poate rezulta nu numai dintr-un act izolat, ci și dintr-o serie de acte sau dintr-un comportament continuu, deși chiar unul sau mai multe elemente ale acestei serii de acte sau ale comportamentului continuu ar putea constitui ele însele și privite izolat o încălcare a dispoziției menționate. Astfel, în ipoteza în care diferitele acțiuni se înscriu într-un „plan de ansamblu”, din cauza obiectului identic al acestora constând în denaturarea concurenței în cadrul pieței comune, Comisia are dreptul să stabilească răspunderea pentru aceste acțiuni în funcție de participarea la încălcare, privită în ansamblul său (Hotărârea Comisia/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 157 O întreprindere care a participat la o asemenea încălcare unică și complexă prin comportamente proprii, care intrau în sfera de aplicare a noțiunilor de acord sau de practică concertată având un obiect anticoncurențial, în sensul articolului 81 alineatul (1) CE, și care aveau drept scop să contribuie la realizarea încălcării în ansamblul său, poate fi de asemenea răspunzătoare, pentru toată perioada participării sale la încălcarea menționată, pentru comportamentele altor întreprinderi în cadrul aceleiași încălcări. Acesta este cazul atunci când se stabilește că întreprinderea în cauză intenționa să contribuie prin propriul comportament la obiectivele comune urmărite de toți participanții și că cunoștea comportamentele ilicite urmărite sau puse în aplicare de alte întreprinderi pentru atingerea aceluiași

obiective sau că putea să le prevadă în mod rezonabil și că era pregătită să accepte riscul ce decurge din acestea (Hotărârea Comisia/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punctul 42 și jurisprudența citată).

- 158 Astfel, o întreprindere poate să fi participat în mod direct la toate comportamentele anticoncurențiale care compun încălcarea unică și continuă, caz în care Comisia are dreptul să stabilească în sarcina sa răspunderea pentru toate aceste comportamente și, prin urmare, pentru încălcarea menționată în totalitate. O întreprindere poate deopotrivă să nu fi participat în mod direct decât la o parte dintre comportamentele anticoncurențiale care compun încălcarea unică și continuă, dar să fi cunoscut toate celelalte comportamente ilicite urmărite sau puse în aplicare de ceilalți participanți la înțelegere pentru atingerea aceluiași obiective sau să fi putut să le prevadă în mod rezonabil și să fi fost pregătită să accepte riscul ce decurge din acestea. Într-un asemenea caz, Comisia are deopotrivă dreptul să stabilească în sarcina acestei întreprinderi răspunderea pentru toate comportamentele anticoncurențiale care compun o asemenea încălcare și, prin urmare, pentru aceasta în totalitate (Hotărârea Comisia/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punctul 43).
- 159 În schimb, dacă o întreprindere a participat în mod direct la unul sau la mai multe dintre comportamentele anticoncurențiale care compun o încălcare unică și continuă, dar nu s-a stabilit că, prin propriul comportament, aceasta intenționa să contribuie la ansamblul obiectivelor comune urmărite de ceilalți participanți la înțelegere și că aceasta cunoștea toate celelalte comportamente ilicite urmărite sau puse în aplicare de acești participanți pentru atingerea aceluiași obiective sau că putea să le prevadă în mod rezonabil și era pregătită să accepte riscul ce decurge din acestea, Comisia nu are dreptul să stabilească în sarcina sa răspunderea decât pentru comportamentele la care a participat în mod direct și pentru comportamentele urmărite sau puse în aplicare de ceilalți participanți pentru atingerea aceluiași obiective cu cele pe care ea le urmărea și cu privire la care s-a dovedit că aceasta le cunoștea sau putea să le prevadă în mod rezonabil și era pregătită să accepte riscul ce decurge din acestea (Hotărârea Comisia/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punctul 44).
- 160 În consecință, în speță, Tribunalul a statuat fără a fi săvârșit o eroare de drept că împrejurarea potrivit căreia Weichert nu avea și nici nu trebuia să aibă cunoștință de schimbul de informații dintre Dole și Chiquita nu era de natură să afecteze caracterul unic și continuu al încălcării constatate, care, totuși, nu putea fi imputată în ansamblul său acestei întreprinderi.
- 161 Rezultă că al cincilea motiv de recurs în cauza C-293/13 P și, în consecință, recursul formulat de Del Monte trebuie respinse.

Cu privire la recursul formulat de Comisie în cauza C-294/13 P

Cu privire la interesul Weichert de a depune un memoriu în răspuns

Argumentele părților

- 162 Ca urmare a considerațiilor arătate la punctele 48 și 49 din prezenta hotărâre, Comisia și Del Monte pun în discuție interesul Weichert de a depune un memoriu în răspuns.
- 163 Weichert contestă argumentația invocată de Comisie și de Del Monte.

Aprecierea Curții

- 164 Astfel cum s-a arătat la punctul 51 din prezenta hotărâre, potrivit articolului 172 din Regulamentul de procedură, orice parte din cauza relevantă care s-a aflat pe rolul Tribunalului „care are interes în admiterea sau în respingerea recursului” poate depune un memoriu în răspuns în termen de două luni de la notificarea cererii de recurs.
- 165 În speță, contrar a ceea ce par să considere Comisia și Del Monte, este evident că Weichert are un interes în respingerea recursului formulat de Comisie. Astfel, în ipoteza în care Curtea ar admite acest recurs, cuantumul amenzii pentru plata căruia Weichert răspunde în solidar ar putea fi mai mare, în consecință Weichert prezintă un interes de a-și exprima poziția cu privire la toate chestiunile de drept aferente acestei amenzi.
- 166 Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că Weichert are un interes de a depune un memoriu în răspuns.

Cu privire la primul motiv de recurs în cauza C-294/13 P, întemeiat pe existența unei obligații legale a Weichert de a furniza informații Comisiei

Argumentele părților

- 167 Comisia arată că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept întrucât a apreciat la punctele 840-853 din hotărârea atacată că informațiile furnizate de Weichert în cursul procedurii administrative justificau o reducere a amenzii aplicate prin decizia în litigiu.
- 168 Aceasta precizează că, potrivit punctului 29 din Orientări, cuantumul de bază al amenzii care urmează să fie aplicată în temeiul articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003 poate fi redus, printre altele, atunci când întreprinderea implicată cooperează efectiv cu Comisia și în special dincolo de obligațiile sale legale de a coopera.
- 169 Or, potrivit Comisiei, întreprinderile sunt obligate să răspundă la solicitările de informații făcute în aplicarea articolului 18 din Regulamentul nr. 1/2003, din moment ce această dispoziție nu le recunoaște întreprinderilor vizate niciun drept de a se sustrage de la solicitările menționate și le supune unei obligații de colaborare activă. Astfel, Comisia ar avea dreptul să oblige o întreprindere să îi furnizeze toate informațiile necesare privind faptele de care aceasta poate avea cunoștință și să îi comunice, dacă este cazul, documentele aferente.
- 170 Prin urmare, o întreprindere care furnizează informații ca răspuns la o solicitare de informații a Comisiei nu ar depăși cooperarea pe care este obligată să o manifeste în temeiul dispoziției menționate, iar documentele furnizate în acest context nu ar constitui o cooperare voluntară care ar trebui recompensată printr-o reducere a amenzii aplicate întreprinderii vizate.
- 171 Ar rezulta astfel dintr-o jurisprudență constantă a Tribunalului că o cooperare care nu depășește obligațiile care revin întreprinderii, în temeiul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, nu justifică o reducere a amenzii care urmează să fie aplicată acestei întreprinderi, indiferent dacă informațiile au fost solicitate în temeiul articolului 18 alineatul (2) din acest regulament sau pe calea unei decizii, în aplicarea alineatului (3) al acestei dispoziții.
- 172 Comisia adaugă că o întreprindere care se limitează să respecte obligațiile de cooperare care îi revin în temeiul regulamentului menționat nu dă dovadă de un veritabil spirit de cooperare în sensul jurisprudenței Curții referitoare la Comunicarea privind clemența.

- 173 Comisia subliniază că obiectivele constând în destabilizarea înțelegerilor, prin încurajarea întreprinderilor să le denunțe Comisiei, și în facilitarea sarcinii sale prin furnizarea de elemente de probă ar fi compromise grav dacă întreprinderile care nu furnizează în mod spontan informații, ci se limitează să răspundă unor măsuri de anchetă, ar putea să beneficieze de asemenea de reduceri ale amenzii în cazul în care informațiile lor se dovedesc utile.
- 174 Comisia subliniază că, în numeroase cazuri, informațiile furnizate ca răspuns la solicitările de informații sunt utile pentru a dovedi încălcarea care face obiectul anchetei, întrucât acest instrument de anchetă are ca obiect tocmai să permită Comisiei să obțină informații pe care aceasta le consideră utile.
- 175 În sfârșit, Comisia consideră că litigiul este în stare de judecată și solicită Curții să stabilească cuantumul final al amenzii aplicate în solidar Weichert și Del Monte la 9 800 000 de euro.
- 176 Del Monte și Weichert răspund că argumentația Comisiei rezultă dintr-o interpretare eronată a hotărârii atacate, întrucât Tribunalul a examinat la punctele 834-839 din hotărârea menționată caracterul voluntar sau involuntar al cooperării Weichert și a afirmat la punctul 840 din această hotărâre că cooperarea era voluntară, din moment ce a fost furnizată ca răspuns nu la o decizie în sensul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, ci la o simplă cerere în sensul alineatului (2) al acestei dispoziții.
- 177 Pe de altă parte, Del Monte și Weichert consideră că nu există obligația legală de a răspunde la o simplă solicitare de informații în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. Acestea subliniază că numai o decizie în temeiul alineatului (3) al acestei dispoziții creează o obligație legală executorie, poate să facă obiectul unei căi de atac și poate să conducă la aplicarea de sancțiuni pentru lipsa unui răspuns în temeiul articolelor 23 și 24 din acest regulament. În cazul unei simple solicitări de informații, nu ar exista nici amendă, nici penalitate cu titlu cominatoriu pentru lipsa unui răspuns. În plus, potrivit articolului 288 TFUE, numai regulamentele, directivele și deciziile sunt obligatorii. Prin urmare, atunci când o întreprindere nu răspunde unei astfel de solicitări, Comisia ar putea, pentru a crea o obligație legală, să adopte o decizie.
- 178 Del Monte și Weichert apreciază de asemenea că Tribunalul și-a exercitat competența de fond în materie de revizuire a amenzilor și că acesta nu este ținut de Orientările Comisiei. Prin urmare, Comisia nu ar putea pretinde în mod valabil că reducerea acordată compromise aplicarea Comunicării privind cooperarea din 2002, iar această reducere nu ar putea fi contestată pentru motivul că nu corespunde uneia dintre comunicările sale. Tribunalul ar fi acordat deja reduceri de amendă pentru răspunsuri la simple solicitări de informații, iar Curtea nu ar fi fost niciodată în dezacord cu această practică.
- 179 În sfârșit, Del Monte și Weichert consideră că îngrijorările Comisiei legate de efectul disuasiv al amenzilor sale nu sunt plauzibile, întrucât Tribunalul a redus amenda cu 2 % din cuantumul de bază. În plus, în cazul în care Comisia ar dori să evite astfel de reduceri, ar putea să adopte o decizie în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003. Întreprinderile care răspund unor solicitări de informații ar facilita în mod semnificativ anchetele și ar renunța la o serie de drepturi procedurale.

Aprecierea Curții

- 180 La punctele 840-853 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că răspunsul Weichert la o solicitare de informații, adresată în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, justifică acordarea, în temeiul cooperării acestei întreprinderi în cursul procedurii administrative, a unei reduceri a amenzii.

- 181 În această privință, atunci când, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) din regulamentul menționat anterior, Comisia trimite o simplă cerere de informații unei întreprinderi sau unei asociații de întreprinderi, ea indică temeiul juridic și scopul acestei cereri, precizează informațiile solicitate și stabilește un termen în care trebuie furnizate informațiile.
- 182 În speță, este cert că Weichert nu a fost obligată să furnizeze informații printr-o decizie oficială în sensul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, dar că aceasta a fost invitată printr-o simplă solicitare de informații în temeiul articolului 18 alineatul (2) din regulamentul respectiv.
- 183 Or, din moment ce Weichert s-a limitat să răspundă la o simplă solicitare de informații, trebuie să se constate că aceasta nu a furnizat informații Comisiei fără să i se fi solicitat.
- 184 În această privință, după cum a arătat avocatul general la punctul 246 din concluzii, o reducere a amenzii ca cea prevăzută de Comunicarea privind cooperarea din 2002 poate fi justificată numai atunci când o întreprindere furnizează informații Comisiei fără să fi fost solicitată. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, comportamentul întreprinderii vizate trebuie nu numai să faciliteze sarcina Comisiei de a constata existența unei încălcări, ci să dea de asemenea dovadă de un veritabil spirit de cooperare (a se vedea în acest sens Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctele 395 și 396, precum și Hotărârea Schenker & Co. și alții, C-681/11, EU:C:2013:404, punctul 48).
- 185 Orice altă interpretare ar afecta atât finalitatea, cât și efectul stimulativ ale sistemului de clemență, din moment ce aceasta, pe de o parte, ar însemna să se acorde tuturor părților la o înțelegere beneficiei unei reduceri a amenzii de îndată ce acestea furnizează Comisiei, la solicitarea sa, informații și/sau elemente de probă utile și, pe de altă parte, ar încuraja întreprinderile să adopte un comportament de așteptare în loc să furnizeze Comisiei, din proprie inițiativă, cât mai repede și cât mai cuprinzător posibil, astfel de informații și elemente.
- 186 Prin urmare, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept întrucât a considerat la punctele 840-853 din hotărârea atacată că răspunsul la solicitările de informații în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 justifică o reducere a amenzii.
- 187 În plus, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 853-856 și 880 din hotărârea atacată, Tribunalul a săvârșit aceeași eroare de drept, întrucât a acordat, în exercitarea competenței sale de fond, o reducere de 10 % a amenzii pentru Del Monte și pentru Weichert în temeiul cooperării acestora din urmă în cursul procedurii administrative, chiar dacă comportamentul Weichert nu poate fi considerat ca relevând un veritabil spirit de cooperare.
- 188 În aceste condiții, trebuie admis primul motiv invocat de Comisie în cauza C-294/13 P și trebuie anulat primul punct din dispozitivul hotărârii atacate.

Cu privire la al doilea motiv de recurs în cauza C-294/13 P, întemeiat pe lipsa unei unități economice între Del Monte și Weichert în cursul procedurii administrative

- 189 Întrucât al doilea motiv a fost invocat de Comisie cu titlu subsidiar, iar primul motiv a fost admis, nu este necesar să se examineze cel de al doilea motiv.

Cu privire la recursurile incidente formulate de Weichert și de Del Monte în cauza C-294/13 P

Argumentele părților

- 190 În eventualitatea în care Curtea ar admite primul motiv de recurs invocat de Comisie în cauza C-294/13 P, Del Monte apreciază că ar fi necesar să se examineze aspectul dacă solicitările de informații ale Comisiei impuneau ca Weichert să recunoască faptul că a săvârșit o încălcare a articolului 81 CE. Întrucât Tribunalul nu a statuat cu privire la aspectul dacă Weichert avea dreptul să nu răspundă ca urmare a faptului că solicitările de informații vizau declarații autoincrimatoare, hotărârea atacată ar conține o eroare de drept.
- 191 Weichert susține de asemenea că, dacă solicitările de informații ar include o obligație legală de răspuns, s-ar aplica dreptul de a nu contribui la propria incriminare, iar observația Tribunalului potrivit căreia Weichert nu se putea prevala de acest drept nu ar mai fi sustenabilă. Astfel, din moment ce s-ar fi solicitat din partea Weichert să explice în detaliu despre ce anume a discutat în cadrul comunicărilor bilaterale de stabilire anticipată a prețurilor, în împrejurări în care Comisia suspecta că obiectivul comunicărilor era restrângerea concurenței, întrebările urmăreau să constrângă Weichert să recunoască încălcarea a cărei dovedire revenea în sarcina Comisiei.
- 192 Comisia contestă argumentația prezentată de Weichert și de Del Monte. În plus, aceasta consideră că recursul incident formulat de Weichert în cauza C-294/13 P este inadmisibil.

Aprecierea Curții

- 193 Revine Curții sarcina de a aprecia dacă o bună administrare a justiției justifică, în împrejurările speței, respingerea pe fond a recursului incident formulat de Weichert în cauza C-294/13 P fără să se statueze cu privire la excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie (a se vedea în acest sens Hotărârea Consiliul/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, punctul 52).
- 194 Este necesar să se considere că aceasta este situația. Astfel, presupunând chiar că excepția de inadmisibilitate menționată ar trebui admisă, ar fi necesar să se examineze pe fond argumentele invocate de Del Monte, care sunt, în esență, identice cu cele invocate de Weichert.
- 195 Or, în această privință, reiese din jurisprudență că dreptul de a nu contribui la propria incriminare nu este afectat de solicitările de informații făcute în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 (a se vedea în acest sens Hotărârea Dalmine/Comisia, C-407/04 P, EU:C:2007:53, punctul 35, precum și Hotărârea Erste Group Bank și alții/Comisia, C-125/07 P, C-133/07 P și C-137/07 P, EU:C:2009:576, punctul 272).
- 196 Astfel, netransmiterea în termenul prevăzut a unei informații solicitate într-un astfel de temei nu poate să conducă la aplicarea unei amenzi sau a unei penalități cu titlu cominatoriu în temeiul articolului 23 și, respectiv, al articolului 24 din Regulamentul nr. 1/2003. Simpla solicitare de informații se distinge astfel de decizia oficială adoptată în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, pentru care regulamentul menționat prevede impunerea unor sancțiuni pecuniare în lipsa unui răspuns.
- 197 În speță, este suficient astfel să se constate că Comisia nu a adoptat o decizie în sensul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 cu privire la Weichert.
- 198 În aceste condiții, Weichert și Del Monte nu pot să invoce în mod util dreptul Weichert de a nu fi constrânsă de Comisie să mărturisească participarea sa la o încălcare (a se vedea în acest sens Hotărârea Dalmine/Comisia, C-407/04 P, EU:C:2007:53, punctul 35, precum și Hotărârea Erste Group Bank și alții/Comisia, C-125/07 P, C-133/07 P și C-137/07 P, EU:C:2009:576, punctul 272).

199 În consecință, recursurile incidente formulate de Weichert și de Del Monte în cauza C-294/13 P trebuie respinse.

Cu privire la litigiul din primă instanță

200 Conform articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aceasta poate, atunci când anulează hotărârea Tribunalului, să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată.

201 În speță, întrucât numai primul punct din dispozitivul hotărârii atacate, referitor la cuantumul amenzii, trebuie anulat, Curtea dispune de elementele necesare pentru a se pronunța în mod definitiv asupra cuantumului respectiv.

202 În această privință, în vederea corectării erorii de drept constatate la punctul 187 din prezenta hotărâre și având în vedere considerațiile expuse la punctele 183-185 din prezenta hotărâre, trebuie reexaminată reducerea cu 10 % a amenzii acordată de Tribunal pentru cooperarea Weichert în cadrul procedurii administrative și, în consecință, stabilirea acesteia la 9 800 000 de euro.

Cu privire la cheltuielile de judecată

203 În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat sau atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

204 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din regulamentul menționat, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

205 Conform articolului 140 alineatul (3) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, Curtea poate decide ca un intervenient să suporte propriile cheltuieli de judecată.

206 Întrucât Del Monte și Weichert au căzut în pretenții în toate procedurile și întrucât Comisia a solicitat obligarea acestor întreprinderi la plata cheltuielilor de judecată în toate procedurile, se impune obligarea lor la plata cheltuielilor de judecată. Totuși, se impune obligarea Weichert la plata propriilor cheltuieli de judecată aferente procedurilor inițiate de Del Monte și de Comisie.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

- 1) **Respinge recursul în cauza C-293/13 P și recursurile incidente în cauzele C-293/13 P și C-294/13 P.**
- 2) **Anulează punctul 1 din dispozitivul Hotărârii Fresh Del Monte Produce/Comisia (T-587/08, EU:T:2013:129).**
- 3) **Stabilește quantumul amenzii aplicate în temeiul articolului 2 litera (c) din Decizia C(2008) 5955 final a Comisiei din 15 octombrie 2008 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] (cazul COMP/39 188 - Banane) la 9 800 000 de euro.**
- 4) **Obligă Fresh Del Monte Produce Inc. la plata cheltuielilor de judecată aferente, pe de o parte, recursurilor principale în cauzele C-293/13 P și C-294/13 P, precum și, pe de altă parte, recursului incident formulat de aceasta în cauza C-294/13 P, cu excepția cheltuielilor de judecată efectuate de Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, care suportă propriile cheltuieli de judecată aferente tuturor procedurilor menționate anterior.**
- 5) **Obligă Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG la plata cheltuielilor de judecată aferente recursurilor incidente formulate de aceasta în cauzele C-293/13 P și C-294/13 P.**

Semnături